הריני נזיר פרק שני נזיר יג.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ח.], כ) [לעיל ח.], ג) ס"מ ותוי, ד) ס"מ לך, ה) מהמן שייך לע"ב, ו) ס"מ ותוי, ז) שייך לע"ב, ח) ל"ל אמרינן,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא ימנה נזירות ויאמר אם היה כן קיימת: (ב) ר"ה לו דילמא וכו' לך בן וא"ת לעיל נמי: (ג) ר"ה אמר הריני וכו' וכ"ה דקא מיבעיא ליה ועלי אלא חדא מהם נקט הש"ס:

גליון הש"ס

גמ' ר"י דבר' הוא. עי' לקמן דף לד ע"ב תד"ה אלא ריש ול"ש:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה חוזרה וילדה פי' מהריון וכו' ומאי לר' יהודה וילדה. מיבמות וילדה נמתחן וכ"כ מלדה זו וכו' אפי' פפק מזיר לא הי' וכו' כל"ל: ב) ד"ה לר' יהודה וכ"כ רבי יהודה לכר וכו' כל"ל: ג) ד"ה והפילה אשתו והפריש קרבן וכו' הלכך מלה קדושה על קרבן שהפרש כשהפילה שטוב לא הקדיש אותם הבהמות. מלות הקדיש אותם הבהמות נמחקו וכ"כ יקדיש אותה בהמה כל"ל. ת"מ: ד) באו"ר אי דילמא אפי' כי הא גונוא כל"ל: ה) באו"ר ומקלת הטפה לא נקלטה עד אחר שני ימים אי כיוס ג' והוה נפל כך מסיק הש"ס ואזיל דלר"י קמבעיא ליה עכ"ל. כ"כ כאן הש"ל ואח"כ מה"ל מ"ל אלינא דר"ש: ו) ד"ה ונפקא מינה לגיזתו ועבודתו [ולא] דלילקי אהאי מעוה לגיזתו אבל אי הוה נזיר כ"ל: ז) ד"ה ושמע חברו ואמר ועלי וכו' גם אני נדר כמאר כשיהיה לי. מלת לי נמחק וכ"כ לך בן כל"ל לענ"ד ובפרש"י ובת"מ הגיה לו: ח) תוד"ה הריני נזיר וכו' הילכך אם יגלח כשישים כל"ל:

מוסף רש"י

ואמר ראני. והוא הדין אם אמר ועלי, מהו אנפשיה קאמר. שיהא נזיר כשיהא לגופי בן, או דילמא ה"ק רחימנא. והריני נזיר כשיהיה לך בן קאמר (ראמ"ה בשמו).

פי' הרא"ש

חוזרה וילדה אחר שקיבל עליו נזיר והביא קרבן הרי זה נזיר שמחמת הנפל לא חל עליו נזיר ולר"ש צריך להתנות בבראשונה שמא הא' היה בן קיימא. ומודה ר"ש בילדה טומטום דלא הוי נזיר אע"ג דהוי ספק זכר ספק נקיבה דלספק כזו לא מחיה נפשיה שלא היה רעתו על טומטום כלל: מהו דתימא לכשאבנה קאמר. כלומר בן דקאמר לשון בנין כמו ואבנה גם אנכי ממנה: דחשובי ביני אינשי וכת טומטום ואנדרוגינוס לא חשיב: ר' יהודה דכרי הוא. בריתא דאיתיגן לעיל. והפילה אשתו והפריש קרבן וחזרה וילדה.

הפילה אשתו אינו נזיר. דדילמא האי דהפילה לא הוה בן קיימא שלא כלו לו מדשיו ולא הוי וספק נזירות לקבל: **ר' שמעון** אומר. מין דרך זו מוליאתו מידי נזירות: **אלא** (ב) **אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה.** דקסבר ספק נזירות להחמיר: **חוזרה וילדה.** לאחר שהפילה: **הרי זה נזיר.** דהשתא מיהא ולד הוא דאית ליה ומחילא עליה נזירות: **ר"ש אומר.** שמא הראשון הוה בן קיימא וחל עליו נזירות והשתא כי ילדה לא חיל נזירות ואם כדברך יעשה נמצא זה מביא חולין לעזרה אלא יחזור וימנה נזירות שנייה ויאמר אם הראשון שהפילה היה בן קיימא נזירות הראשונה חובה חזו נדבה ואם לא היה בן קיימא נזירות הראשונה נדבה חזו חובה: **גמ' האי מאי למימרא.** דכי טולד לו בן הרי זה נזיר: **מהו דתימא.** האי דקאמר לאו משום בן דוקא והאי דאמר בן לכשאבנה ממנה הוא דמשמע כגון ואבנה גם אנכי ממנה (בראשית ל) וכי טולד בת או טומטום ואנדרוגינוס נמי ליהוי נזיר קמ"ל אלא: **ולד דמיתשב ביני אינשי קאמינא.** דהיינו בן ותו לא קמ"ל דבת וטומטום ואנדרוגינוס נמי איקרו ולד: **ר' יהודה.** דאמר לעיל דספק נזירות להקל כדאמרי' בפ"ק (לעיל ד' ת.) דתניא הריני נזיר ע"מ שיש בכרי זה ק' כור והלך כו' ר' יהודה מתיר דספק נזירות להקל: **והפרים קרבן וחזרה וילדה מהו.** מי הוי קדוש או אי אלא: **אליבא דמאן.** קמיבעיא לך אי אליבא דר"ש פשיטא דהוי קדוש דהאמר ספק נזירות להחמיר וקודש שילדה אשתו נמי הוי נזיר: **אלא אליבא דר' יהודה דאמר ספק נזירות להקל מאי.** מי אמרינן כיון שהפרישו בשעה שהפילה ולא חיילא עליה (ג) נזירות כלל לא הוי קדוש כלל ומיבעי ליה למיהדר ולקדושי: **מאי נפקא לך מינה.** (ד) אי הוה קדוש או לא דהא ילדה וחיילא עליה נזירות: **נפקא מינה לגיזתו ועבודתו.** והכי קא מיבעיא ליה אי אמרת משעה שהפרים תמילה כשהפילה הוה ליה קדוש הוה ליה אסור בגיזה ועבודה אלא אי אמרת דלא חיילא עליה נזירות אלא משעה שחזרה וילדה הוה ליה מותר בגיזה ובעבודה. מאי מיקו: **ושמע חברו ואמר ועלי מהו אדיבוריה.** דההוא גברא קאי ומשמע ועלי לחיות נזיר כשיהיה לך בן או (ה) דילמא אנפשיה משמע אנפשיה דהכי משמע ועלי נמי להיות נזיר כשיהי' לי בן: (ו) **ושמע חברו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר.** ומשמע כי קאמר ואני נזיר כשיהא לי בן: **או דילמא.** אדיבורא דחברו קאי ומשמע כאילו אמר ואני רחימנא ליה לאותו בן כוותיך ואהא נזיר לכשיהא לך בן. (ז) אהא לעיל נמי כי קא מיבעיא ליה ועלי מאי טעמא לא מיבעיא ליה (ח) בהאי לישנא הא לא אפשר דלאו לישנא מתרגמא היא (ט) דלימא ועלי לאותהכו כמותך: **ואם תימצי לומר כל באנפיה.** כין אמר ועלי כין אמר ואני כסיפא ליה מילתא להדורי ליה למימר (י) לכשיהא לי בן אהא נזיר דאי אדעתא לקבל עליו נזירות כשיהא לו בן למה לו לחזור בפני זה יחיד כינו לכין עלמו אלא מדקאמר ליה באנפיה איכא למימר דהכי אמר ליה אף אני אהא נמי נזיר כשיהא לך בן: (יא) **אמר הריני נזיר לכשיהא לפלוני כן ושמע חברו ואמר ואני.** וה"ה דקא מיבעיא ליה ועלי (יב) (ט) ול"ל מ"ה: **מאי.** מי (י) אמר כיון דשלא בפניו דאני הכן קא מהדר ליה לא כסיפא

שלו שהרי קבלו מתחילה קודש נזירות דבנו ובמלאת ימי גדלו מגלח ומביא קרבנות לנזירות דנפשיה ואמר כך מונה את של בנו וכן כשישלים את נזירות בנו יגלח ויביא קרבן לנזירותו: **הריני** [נזיר] בשיהיה לי בן ונזיר. דהשתא (יא) קבל נזירות דבנו כרשא ונזיר (יב) מלבד נזירות דבנו קיבל עוד נזירות אנפשיה התחיל מונה את שלו וגולד לו בן פי' עד שלא השלים מגיעו מגיע את שלו ומונה את של בנו כיון (יג) דקבל עליו תחילה נזירות של בנו הוא זקוק למנותם מיד כשיוולד ואחר שהשלים נזירות בנו ישלים נזירות של עצמו ואחר כך יגלח על שתיהם ומביא שתי קרבנות אחד לנזירות בנו ואחד לנזירות עצמו אבל לא יגלח אחר שהשלים נזירות [בנו] דאם כן היאך ישלים נזירותו נמצא כי לא יוכל לגלח בהשלמת נזירותו דאין גידול שיער פחות משלשים יום ואיי דאם נדר נזיר מרובה שהיה נשאר אחר נזירות דבנו שלשים יום דאז היה יכול לגלח לנזירות בנו ולהשלים נזירותו ולשוב ולגלח מ"מ במתניתין דמיירי בסתם נזירות דהוי שלשים יום הילכך (יד) אם יגלח (טו) לנזירות בנו לא יוכל לקיים מצות גילוח מנזירות דנפשיה לכך לא יגלח עד שישלים שתי הנזירות ויביא שתי קרבנות: הריני

נזיר כמו שקבלת עליך ואני מהר דואני איכא לפרושי אי דומה בנדר זה. כל באנפיה כסיפא ליה מלתא. אם לא יעשה לו נחת רוח להראות שהוא חפץ בטובתו:

הפילה אשתו אינו נזיר ר"ש אומר יאמר אם היה בן קיימא הרי אני נזיר חובה ואם לאו הרי אני נזיר נדבה (א)**חוזרה וילדה ה"ז נזיר ר"ש אומר יאמר אם הראשון בן קיימא הראשון חובה וזו נדבה ואם לאו הראשון נדבה וזו חובה: גמ' האי מאי למימרא משום סיפא בת טומטום ואנדרוגינוס אינו נזיר פשיטא מהו דתימא לכשאבנה הוא דקאמר קמ"ל דלא: ואם אמר כשיהיה לי ולד כו': פשיטא מהו דתימא ולד דמיחשב ביני אינשי בעינן קמ"ל: הפילה אשתו אינו נזיר: מאן קתני לה * (ב)רבי יהודה דכרי הוא: ר"ש אומר יאמר אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה: בעא מיניה רבי אבא מרב הונא הריני נזיר לכשיהיה לי בן והפילה אשתו והפריש קרבן וחזרה וילדה מהו אליבא דמאן אי אליבא דר"ש מאי תיבעי ליה הא** (ג)**אמר ר"ש ספק נזירות להחמיר ואלא אליבא דרבי יהודה דאמר ספק נזירות להקל מאי קדוש או לא קדוש מאי נ"מ לגיזתו ולעבוד בו** (ד)**תיקו בעא מיניה בן רחומי מאביי הריני נזיר לכשיהא לי בן ושמע חבירו ואמר** (ה)**ועלי מהו אדיבוריה משמע או אגופיה משמע** (ו)**את"ל אגופיה משמע אמר הריני נזיר לכשיהא** (ז)**לי בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר או דילמא ה"ק רחימנא לך כוותיך** (ח)**את"ל כל באנפיה כסיפא**

חוזרה וילדה. פי' מהריון אחר ולד קיימא הרי זה נזיר ולאי לרבי יהודה א) וילדה (ב) זו ולד קיימא דממה שהפילה מחילה אפי' פפק מזיר לא (ג) וכאילו לא הפילה כלל: **רבי** שמעון אומר יאמר וכו'. דלר"ש מעת שהפילה הוי פפק מזיר הילכך יתנה עתה בלידה זו ויאמר אם היה הראשון בן קיימא נמצא שילא נדרו מנזירות ראשון ומזירות של לידה אחרונה נדבה או שמא הראשון נפל היה והנזירות הראשון נדבה היתה ועכשיו בלידה זו מוטלת עליו נזירות של חובה שנדר בנזיר שיהיה (ד) לו ולד לכך צריך להתנות דלא סגי ליה בנזירות הראשון דשמא נדבה היתה: **לכשאבנה** הוא דקאמר. ולא בן ממש קאמר אלא ל' בנין כמו ואבנה גם אנכי ובכה"ג בנוי: **ולד דחשיב** ביני אינשי. דבת נמי לא מיתשבא וכל שכן טומטום ואנדרוגינוס קמשמע לן: **לר'** יהודה (ה). בברייתא דאיתניא לעיל פ"ק (דף ת.) דקאמר בגנב אינו נזיר הוא דקאמר לעיל (ו) דנזיר דכרי דלא הוי נזיר כלל לר' יהודה אבל לא רצה לומר ר' יהודה דהפלאה הוא דאם כן אפילו היה הולד בן קיימא אינו נזיר כיון דבשעת הנדר לא היה הולד בעולם כנ"ל: **והפילה** אשתו **והפריש** קרבן. פי' לגזירותו וילדה פירוש מאותו הריון עצמו ולד קיימא דהשתא יש הוכחה גדולה מדהאי כר קיימא הנפל [הוה] נמי בר קיימא וכלו לו חדשיו דטיפה (ז) היא נתלקח לשתים הילכך חלה קדושה על קרבן שהפרים כשהפילה שטוב (ח) לא הקדיש הכהמות דאפילו לר' יהודה דאמר לא מחית אינש נפשיה לפיקא הכא דאיכא הוכחה גדולה קדוש הקרבן ליאסר בגיזה ובעבודה אי

(ד) כי ה"ג דאיכא הוכחה לר' יהודה דלא ממית אינש לפיקא לא חלה הקדושה על הקרבן כלל מכח הפרשה דאשונה דשמא מקלת הטיפה נקלטה מיד ומקלת הטיפה השניה (ה) לא נקלטה עד אחר שני ימים אי כיום ג' והוה נפל (ט) (כך מסיק הש"ס ואזיל דלר"י קמבעיא ליה ה) דאי אליבא דר' שמעון הא אמר ספק נזירות להחמיר דבלא ילדה נמי הוי קדוש מספק והשתא נמי כי ילדה אינו אלא ספק אלא אליבא דר' יהודה דאי לא ילדה חולין הוא והשתא כי ילדה ליה מי הוי קדוש מספק וכדפי': **ונפקא** מינה לגיזתו ועבודתו [ולא] דלילקי אהאי מעוה לגיזתו (ו) כי: הך סברא דולד אחרון מעוה ליה (ז) בספק דאי מספקא ליה להש"ס דשמא לילקו בודאי (ח) מדשני בר קיימא הראשון אינו נפל א"כ לר' שמעון נמי מצי למיבעי למלקות דאי לא ילדה ליכא קדושה ודאית אלא ש"מ דלא משמע ליה לר' שמעון והשתא דילדה יקדש בודאי אלא ש"מ דלא משמע ליה להש"ס דלקי דקדושה ודאית אין בו כי נמי ילדה אפי' לר"ש. ע"כ הגה"ה): **ושמע** חברו (ט) ואמר (ו)ועלי. היכא דאמר ואני ועלי מדבוריה משמע לומר גם אני נודר בנזיר כשיהיה לי (ז) בן: **את"ל** הך אגופיה משתמע. הוא"ל ואמר עלי היכא דאמר ואני מהו אנפשיה קאמר כלומר אפי' בשאמר ואני אגופיה משתמע או דילמא רחימנא לך כוותך לכשיהיה (ט) בן קיימא: **את"ל כל באנפיה כסיפא** ליה מילתא. דילמא (ח) מסתמא ה"ק דרחימנא לך כוותך: (ט)**אמר** ראובן הריני נזיר כשיהיה ללוי בן. ושמע שמעון ואמר אני (ט) שאמר שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא ה"ק רחימנא ליה לפלוני כוותך: **הריני** נזיר ונזיר כשיהיה לי בן. דהשתא [כשקיבל] נזירות דנפשיה כרשא והתחיל ומונה את שלו כשישלים את נזירות בנו יגלח ויביא קרבן לנזירותו: **הריני** [נזיר] כשיהיה לי בן ונזיר. דהשתא (יא) קבל נזירות דבנו כרשא ונזיר (יב) מלבד נזירות דבנו קיבל עוד נזירות אנפשיה התחיל מונה את שלו וגולד לו בן פי' עד שלא השלים מגיעו מגיע את שלו ומונה את של בנו כיון (יג) דקבל עליו תחילה נזירות של בנו הוא זקוק למנותם מיד כשיוולד ואחר שהשלים נזירות בנו ישלים נזירות של עצמו ואחר כך יגלח על שתיהם ומביא שתי קרבנות אחד לנזירות בנו ואחד לנזירות עצמו אבל לא יגלח אחר שהשלים נזירות [בנו] דאם כן היאך ישלים נזירותו נמצא כי לא יוכל לגלח בהשלמת נזירותו דאין גידול שיער פחות משלשים יום ואיי דאם נדר נזיר מרובה שהיה נשאר אחר נזירות דבנו שלשים יום דאז היה יכול לגלח לנזירות בנו ולהשלים נזירותו ולשוב ולגלח מ"מ במתניתין דמיירי בסתם נזירות דהוי שלשים יום הילכך (יד) אם יגלח (טו) לנזירות בנו לא יוכל לקיים מצות גילוח מנזירות דנפשיה לכך לא יגלח עד שישלים שתי הנזירות ויביא שתי קרבנות: הריני

עין משפט נר מצוה

כ א מיי' פ"ח מהל' נזירות הל"י:
כא ב מיי' פ"ט מהל' נזירות הל"י:
כב ג ד מיי' שם פ"ב הל' ה:

נוסחת הריב"ן

א) (נזירות) ליתא בכ"י: ב) מינה דשמא מיהא קדוש הוא דהא ילדה כו': ג) אי בנוף המעשה ומשמע דקאמר ועלי לחיות נזיר: ד) (ושמע חברו כו' לי בן) ליתא בכ"י: ה) וא"ת: ו) מינעי ליה הכי דדלמא ועלי אדבוריה משמע הא כו': ז) דדלמא: ח) למימר ליה: ט) ולא מפי המורה: י) אמרינן:

הגהות התוספות

1. ל"ל מלידה זו דולד קיימא. 2. ל"ל לא הוי. 3. ל"ל כשיהיה. 4. ל"ל ובהכי נמי הוי בנוי. 5. מתיבתא לעיל עד מיתת מזיר מלל נמתק. 6. ל"ל דטיפה אחת. 7. כפ"מ ומתלקח. 8. ל"ל אף שטוב לא הקדיש אותם הבהמות. 9. כפ"מ ליתא מיתת הטיפה. 10. ל"ל ולמטי ליה ולאי אלא כספק. 13. ל"ל כדאמ'. 14. ל"ל ושמע חברו ואמר ועלי. היכא דאמר ואני ועלי אדיבוריה משמע. 15. ל"ל לכשיהיה לך. 16. כפ"מ ליתא מיתת דילמא. 17. ל"ל מי אמרינן כיון שאמר. 18. כפ"מ השתא. 19. מיתת הזכר נמתק ול"ל ומלגד. 20. ל"ל דכיון. 21. מיתת הלכך נמתק. ול"ל אם יגלח כשישלים.

פי' הרא"ש (המשך)

פי' בו ביום ומסיק דמבעי' ליה אליבא דר' יהודה דאמר על נפל לא הוי (ו) נזיר. והיא לא חזרה וילדה פשיטא דלא הוי קידושי. אבל השתא דילדה בו ביום איכא הוכחה דהוי בן קימא שאין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת ושפה אחת נחלקת לשנים. או דלמא זה נגמרה צורתו לדי' והראשון נגמרה צורתו לט' ולא כלו חדשיו ולא קדיש והנזרו ועובד בו פטור. אבל לר' שמעון כיון דממה נפשך חייב למנות נזירות ולהביא קרבן קדוש. ואע"ג דאי בעי לא יקבל עליו נזירות וישמוד בספק זה לעולם ולא יגלח ולא יביא קרבן נמצא שאין בהפרשה זו כלום. מ"מ כיון שהפרישם קרבן עלה בדעתו שרוצה לקבל עליו נזירות והוי כאומר הרי אלו בהמות קדושים לקרבן נזיר שאקבל עלי דמסתבר דקדיש. א"נ כמו שחייב להיות נזיר מספק כמו כן חלה קדושה על קרבן מספק ואסור בגיזה ועבוד: אדיבוריה משמע. כלומר ועלי נמי להיות נזיר בשיהי' לך בן גם אני מקבל עלי נזירות כשיהיה לי בן. ואת"ל דועלי ודאי אגופי משמע. דמשמע על

(ו) ל"ל כל נפל לא הי' נזיר ואם לא תזרה וילדה פשיטא דלא קדיש.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com

יג: הריני נזיר פרק שני נזיר

הריני נזיר בשיהיה לי בן. פירוש דסתם[1] נזירות דהוי שלשים יום ונזיר מאה יום נזירות דנפשיה והשתא נמי קבל נזירות דבנו כריש והתחיל למנות נזירות דנפשיה ק' יום וגולל לו בן עד שבעים ויום שבעים נמי בכלל לא הפסיד כלום פירוש [2] אחרי שנזירות בנו של שלשים יום מוכלעים תוך ק' יום עדיין[3] דפיקים [4] ולא[5] הני ק' יום עולים לנזירות דבנו וגם למאה יום דנפשיה דלף ע"ג דמיד כשיוולד בנו צריך להניח את שלו ולמנות של בנו שהרי קיבלו תחילה כדאמר לעיל אפ"ה כיון דשל בנו מוכלעין בתוך המאה יום עולים לשל בנו ולשלו וישלים מאה יום ויגלח על שניהם ויביא שני קרבנות וה"ה לעיל כי אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר והתחיל למנות את שלו אם עולד לו הכן למניינו ביום ז'[6] לאותן שלשים יום עולין היו לבנו ולעצמו כיון דשל בנו מוכלע בשל עצמו דאידי ואידי ל' יום ולזקוף כי קבל נזירות דבנו כריש דמיד שגולד הוי זקוק למנות אותו מהני הכלעה אבל קבל נזירות דמאה יום כריש אפי' עולד לו הכן קודם ע' יום צריך להשלים המאה יום כריש כשקיבל עליו תחילה דלא מייל נזירות בנו עליו [עד] השלמת נזירותו אלא משלים נזירות ק' ויגלח ויביא קרבן לנזירותו ושוב יעשה נזירות דבנו ל' יום ויגלח לל' יום ויביא קרבן: [7]**לאחר** שבעים. היינו ע"ז סותר ול"ג סותר שבעים יום דהא אינו סותר ע' וה"פ מניח את שלו ומונה את של בנו ולאו דוקא סותר כלומר[8] מניח ומונה ומונה שלשים דבנו: שאין מגלחת פחות משלשים יום. פי' לכך אין עולין שאר הימים שעד ק' ימים לנזירות דבנו לפי שאין נזירות דבנו פחות משלשים יום וליכא ל' יום עד גמר השלמת מאה ולכך זקוק להפסיק מניינו הואיל דנמשך דבנו[9] על ימי נזירותו ולשון תגלחת אינו מכוון דטפי ה"ל למימר שאין נזירות פחות משלשים יום ונקט שאין תגלחת למימר מכשישלים[2] ד] של בנו יחזיר למניינו וישלים נזירות הק' יום ויגלח בסוף כל המנין אח' לכולן אבל בסוף מנין דבנו אינו מגלח דאם כן לא יוכל להשלים אחר[8] נזירות שלו דליכא שלשים יום מנזירות: הגה"ה לכאורה משמע כדמפרש דאחר שישלים של בנו יחזור וישלים את שלו כי ימי בנו אין עולין לנזירות מאה יום שלו כמו בריש ה] דקתני מניח את שלו מיהא יש בירושלמי נולד ביום שמונים סותר עשרה נולד ביום תשעים סותר אח[9] עשרים ולפי שיטת הירושלמי מיד שנולד הכן מונה של בן [1] לגמרי[10] ואותו מנין כן עולה לו לנזירות ק' יום ושמא י"ל הירושלמי דאינו כ' כלומר בשביל בנו קאמר דמונה עשרה של מאה וכ' אחר המאה ועשרים ה"ג קאמר שאין עולה לנזירות דמאה כלל ואחר וישלים המאה כמו שהיה לו למנות לידת[11] הכן ונגמרת מוכתת דאם נולד ע"ז[12] דסותר אע"ג דאיכא שלשים יום עד המאה מיום לידת הכן והטעם דיום לידת הכן נימנית ממנין שלו ולא מתחשב לימי הכן וליכא אלא כ"ט עד יום ק' [1] וי"ע שפירש לעיל שאם נולד הכן ביום ראשון שהתחיל בו נזירותו שימנה ל' ועולין לשניהם וצריך ליתן חילוק בדבר דריש הואיל וביום לידת הכן התחיל למנות נזירות של עצמו ימנה לשניהם אבל הכא שהתחיל זה ימים רבים של עצמו לא ימנה יום הלידה לבנו כי אם לעצמו. ע"כ הגה"ה: **בעי רבא אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו מאה יום בחו.** היין דהיין מאה יום לא שלמי בהכך עשרים יום לא חיילא נזירות של מאה יום עליה מעכשיו דמסתמא אין דעת זה אדם להפסיק נזירות שימנה עתה עשרים יום מן המאה יום ואחר עשרים יום ימנה נזירות שלשים יום שקבל עליו לאחר עשרים יום ושוב ימנה שמנים יום להשלים המאה יום אלא אחרי שאינו יכול להשלים נזירות של ק' יום בהליין כ' דעתו שאלו כ' יום יהיו פנויים ויהיה מותר ביין ובתגלחת בהגר כ' יום ואחר כך ימנה ל' יום לגלח[13] ויביא קרבן ושוב מונה ק' יום לעיפין ויגלח ויביא קרבן ומה שאמר מעכשיו מאה יום ר"ל ומעכשיו כמו כן אני מקבל ק' יום אחר שאעשה סתם הנזירות לאחר כ' יום וא"ת ואמאי לא פשיט ממתני' דקתני מניח את שלו ומונה של בנו ושוב משלים את שלו אלמא לא חיים הלי בשביל הפסד נזירותו דליכא[14] למימר שאני מתני' כשהתחיל למנות נזירותו סבור היה לשלמונים[15] שלא ידע שיוולד לו בן תוך ימי נזרו וגם אפשר[16] להיות שפעמים ישלים נדרו לפי שיוולד לו הכן הילכך גמר ונדר ואפי' יוולד הכן מפסיק נזירותו ומנית ה] נדרו ומונה את של בנו ולא קפיד בהפסק נזירותו אבל הכא דלא אפשר כלל אם[17] ימחיל נזירות של מאה יום צריך להפסיק כשיעברו כ' יום הילכך לא חיל עליה נזירות של מאה לאחר: **או דילמא דאית ליה נדרא שיער לבסוף חיילא.** פי' כיון שנשארו לו ל' ימים לאחר סתם נזירות כדי גידול שיער היינו שלם מחילא ולא חיים בהפסקת נזירותו והכא נשארו לו אפי' פ' יום הלכך מונה עשרים יום הללו לנזירות דמאה יום ויפסיק וימנה ל' יום ויגלח ויביא קרבן ואחרי כן ימנה פ' יום להשלמת מאה יום וה"ל אמרינן בברייתא דמייתי לקמן אחר שמנה ל' יום אינו מונה רק פ' יום להשלים המאה יום על העשרים שמנה קודם שלשים יום ואע"ג דתגלחת סותר היינו כדי שיהיה לאחר התגלחת שלשים יום כדי גידול שיער אבל אם נשארו אחר התגלחת שלשים יום עדיין נזירותו אינו סותר כלום כיון דאית ליה גידול שיער (לקמן מד.) והכא נשארו לו פ' יום כדי גידול שיער ויותר[18] ואע"ג דאמרינן בתמיתין גולל לו בן עד ע' לא הפסיד כלום דימי בנו עולים למנין הק' יום [2] והכי אמרינן לקמן בברייתא דאחר שמנה נזירות של ל' יום מונה פ' יום להשלים הראשונים[19] ולא סלקי הנך ל' יום אע"ג דמוכלעין הם תוך הפ' יום דלא[20] דמיא למתניתין דבמתניתין לא נדר נזירות אלא אם יוולד אחר ע' אבל אם יוולד תוך הע' שיוכל להכליע נזירות דבנו תוך הק' אין דעתו למנות נזירות לבנו[21] אלא ל' אחרונים יעלו לשניהם דהיינו ק' יום כיון הכל ומה שלא אמר בפי' הריני נזיר כשיהיה לי בן ומעכשיו ע' יום היינו משום שדעתו להיות נזיר ק' יום אם לא יוולד לו בן לבר ממנזירות דבנו אבל מ"מ אם יוולד לו בן קודם ל' תפך הוא להכליעו בנזירות דידיה אבל הכא שקיבל נזירות אחר כ' כדעתו למנות לו מנין אלא יעלה למנין המאה יום דאם איתא דתפך להכליע והכי הוא יודע בבריר דהכהן כ' לא [שכיון ק' לימא בפי' הריני נזיר אחר כ' ומעתה פי'[22]] כיון הכל ק' אלא ודאי תפך לעשות ק' יום כלא הנזירות. ע"כ הגה"ה: **ותבעי** ליה נזירות מועטת. פי' סתם נזירות דהוא שלשים יום וכגון דאמר הריני נזיר לאחר עשרים יום וזיר מעתה אי מיילא השתא וימנה עשרים יום ויביא מנין זה וימנה שלשים יום וימנה עשרה ימים להשלים נזירות דאשתה ולא יגלח עד [שיש] השלמת שניהן: **חדא** מנו חדא קמיבעי ליה

כסיפא ליה מילתא אמר הריני נזיר לכשיהא לפלוני בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו מי אמרינן שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא הכי קאמר ליה רחימנא ליה כוותיך [1]תיבעי: **מתני'** [2]הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן משלים את שלו ואח"כ מונה את של בנו הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו: **גמ'** בעי רבא אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום מהו [2]ביון דהלין מאה בעשרין לא שלמין לא חיילין או דילמא כיון דאית ליה גידול שער לבסוף חיילין ותיבעי ליה [3]נזירות מועטת חדא מנו חדא קא מיבעיא ליה

מסורת הש"ס

נוסחת הריב"ן

מוסף רש"י

הגהות התוספות

הגהות מהר"ב רנשבורג

הגהות הב"ח

פי' הרא"ש

עין משפט נר מצוה

---

[1]) נדרים לל"ל אבל היכא דקיבל נזירות שלו כתחילה אינו צריך לתלן ולגלח דהא אם קבל עליו וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com